

Beate Højlund

Den trøst jeg selv blev trøstet med

En hjælp til den, der har mistet

Beate Højlund

Den trøst jeg selv blev trøstet med

En hjælp til den, der har mistet

BEATE HØJLUND

*Den trøst
jeg selv blev trøstet med*

EN HJÆLP TIL DEN, DER HAR MISTET

LOHSE

Indhold

Forord	7
Sorg kan ikke måles	9
Gud tager ikke fejl	13
Hvor skulle vi gå hen?	19
Ingen råbte forgæves	23
Vi må gå på ordet	29
Et kors at bære	33
Et nyt afsnit af livet	39
Selvmedlidenhed	45
Hvorfor eller hvortil?	51
Gud tog ikke fejl!	55

Forord

Vi slipper ikke uden om døden. Vi ved, den er uundgåelig, og vi kan aldrig forsones os med den. Den er vor fjende.

Vi holder den på afstand så længe som muligt, men den rammer ubønhørligt og i alle aldre.

Gud står ikke og ser til. Han kommer heller aldrig for sent. Han er netop der, hvor vi ikke kan bunde, og drager os langsomt ind på fast grund. Der, hvor vi er totalt afmægtige, får vi at smage, hvem han er, og hvad han kan.

Jeg kan bare gentage det, jeg skrev for de mange år siden, da bogen udkom første gang, og årene derefter har kun bekræftet for mig, at Gud holder det, han lover.

Jeg håber i al beskedenhed, at du, der læser denne lille bog, må få hjælp af den. Den, der beder om Guds hjælp, nedkalder hans hjælp.

Beate Højlund

Sorg kan ikke måles

IKKE TO MENNESKER ER ENS.

Ikke to situationer er ens.

Sorg kan aldrig sammenlignes.

At »trøste« ved at sige: »Tænk på dem, der har det værre,« er uforstand.

Sorg er ikke en størrelse, der kan måles. Sorg er hel og udelelig.

Kan der siges noget, der angår alle?

Det er jeg ikke i stand til, men Guds ord er det. Og derfor kan jeg kun give videre af den trøst, jeg selv blev og bliver trøstet med.

Når vi mister, er vi ude ved den yderste grænse. Vi er ganske alene i det grænseland, selv om vi kan være omgivet af familie og gode venner, der vil hjælpe og støtte på bedste måde. I dette grænseland falder velmenende ord og talemåder til jorden. Kun det ægte duer. Tiden står stille. Det er som at være i et lydisoleret rum. Og samtidig er sorgen ét eneste råb om hjælp, hjælp til at fylde tomrummet. Men det uigen-

kaldelige er sket. Dette er ikke noget, jeg skal udholde en dag eller to, en uge, en måned, nej, det gælder for bestandig ...

Lydisoleret rum, sagde jeg – og alligevel – sorg er ét eneste skrig og én eneste lytten efter svar på spørgsmålet: Hvordan skal jeg klare det? I dette grænseland er der kun bøn tilbage.

Og Gud er i grænselandet.

Lydisoleret rum, sagde jeg ...

Guds ord trænger igennem og er det eneste, der trænger igennem.

Gud tager ikke fejl

ALDRIG GLEMMER JEG den gamle enke, der havde mistet to børn. Få dage efter min mands død kom hun hen til mig, tog mig fast i hånden, så næsten strengt på mig og sagde: »Gud tager ikke fejl.«

Det gav klippegrund at stå på.

Lad Guds ord trænge igennem til det lydisolerede rum.

Det skal være stærkt for at gennemtrænge muren, men det er også stærkt. For Guds ord er ikke bare ord ligesom andre ord, for det, som Ordet nævner, sker samtidig. Gud skabte verden ved et ord. »Der skal være lys!« sagde han, og der blev lys (1 Mos 1,3).

Gud siger: »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28,20). Så kan du også fuldt ud stole på, at han er det.

Lad Ordet gennemtrænge muren.

Ja, luk døren op på vid gab og lad Ordet strømme ind.

Kun de »milde« ord?

Nogle siger, at kun det gode kommer fra Gud. Det, der gør ondt, kommer fra Djævelen, »men«, tilføjer de, »Gud er alligevel med i det; du er i hans hånd«. De mener det godt, når de taler sådan. De vil ligesom undskylde Gud, at han kunne nænne at gøre dette, men nu er han her og vil hjælpe dig.

Dette er menneskeskabte tanker, der blot gør usikkerheden og forvirringen større, ja, skaber utryghed. Og modspørgsmålet melder sig uvægerligt: »Hvorfor kom han så ikke før?«

Hør, hvad Guds eget ord siger:

»Jeg er Herren, der er ingen anden! Jeg danner lys og skaber mørke, jeg frembringer fred og skaber ulykke, jeg, Herren, frembringer alt dette« (Es 45,6-7).

Det er strenge ord.

Det er uforståelige ord.

Men det er min Fars ord, og han ved, hvad han gør, og hvorfor han gør det.

Og her står jeg i min fortvivlelse ved selve kernepunktet, ved det mødested, hvor Gud har sat mig stævne, der hvor han spørger mig:

»Tør du tro mig? Stoler du på mig? – også når du ikke forstår mig – som nu – i din fortvivlelse?«

BEATE HØJLUND

*Den trøst
jeg selv blev trøstet med*

EN HJÆLP TIL DEN, DER HAR MISTET

LOHSE

Indhold

Forord	7
Sorg kan ikke måles	9
Gud tager ikke fejl	13
Hvor skulle vi gå hen?	19
Ingen råbte forgæves	23
Vi må gå på ordet	29
Et kors at bære	33
Et nyt afsnit af livet	39
Selvmedlidenhed	45
Hvorfor eller hvortil?	51
Gud tog ikke fejl!	55

Forord

Vi slipper ikke uden om døden. Vi ved, den er uundgåelig, og vi kan aldrig forsones os med den. Den er vor fjende.

Vi holder den på afstand så længe som muligt, men den rammer ubønhørligt og i alle aldre.

Gud står ikke og ser til. Han kommer heller aldrig for sent. Han er netop der, hvor vi ikke kan bunde, og drager os langsomt ind på fast grund. Der, hvor vi er totalt afmægtige, får vi at smage, hvem han er, og hvad han kan.

Jeg kan bare gentage det, jeg skrev for de mange år siden, da bogen udkom første gang, og årene derefter har kun bekræftet for mig, at Gud holder det, han lover.

Jeg håber i al beskedenhed, at du, der læser denne lille bog, må få hjælp af den. Den, der beder om Guds hjælp, nedkalder hans hjælp.

Beate Højlund

Sorg kan ikke måles

IKKE TO MENNESKER ER ENS.

Ikke to situationer er ens.

Sorg kan aldrig sammenlignes.

At »trøste« ved at sige: »Tænk på dem, der har det værre,« er uforstand.

Sorg er ikke en størrelse, der kan måles. Sorg er hel og udelelig.

Kan der siges noget, der angår alle?

Det er jeg ikke i stand til, men Guds ord er det. Og derfor kan jeg kun give videre af den trøst, jeg selv blev og bliver trøstet med.

Når vi mister, er vi ude ved den yderste grænse. Vi er ganske alene i det grænseland, selv om vi kan være omgivet af familie og gode venner, der vil hjælpe og støtte på bedste måde. I dette grænseland falder velmenende ord og talemåder til jorden. Kun det ægte duer. Tiden står stille. Det er som at være i et lydisoleret rum. Og samtidig er sorgen ét eneste råb om hjælp, hjælp til at fylde tomrummet. Men det uigen-

kaldelige er sket. Dette er ikke noget, jeg skal udholde en dag eller to, en uge, en måned, nej, det gælder for bestandig ...

Lydisoleret rum, sagde jeg – og alligevel – sorg er ét eneste skrig og én eneste lytten efter svar på spørgsmålet: Hvordan skal jeg klare det? I dette grænseland er der kun bøn tilbage.

Og Gud er i grænselandet.

Lydisoleret rum, sagde jeg ...

Guds ord trænger igennem og er det eneste, der trænger igennem.

Gud tager ikke fejl

ALDRIG GLEMMER JEG den gamle enke, der havde mistet to børn. Få dage efter min mands død kom hun hen til mig, tog mig fast i hånden, så næsten strengt på mig og sagde: »Gud tager ikke fejl.«

Det gav klippegrund at stå på.

Lad Guds ord trænge igennem til det lydisolerede rum.

Det skal være stærkt for at gennemtrænge muren, men det er også stærkt. For Guds ord er ikke bare ord ligesom andre ord, for det, som Ordet nævner, sker samtidig. Gud skabte verden ved et ord. »Der skal være lys!« sagde han, og der blev lys (1 Mos 1,3).

Gud siger: »Se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28,20). Så kan du også fuldt ud stole på, at han er det.

Lad Ordet gennemtrænge muren.

Ja, luk døren op på vid gab og lad Ordet strømme ind.

Kun de »milde« ord?

Nogle siger, at kun det gode kommer fra Gud. Det, der gør ondt, kommer fra Djævelen, »men«, tilføjer de, »Gud er alligevel med i det; du er i hans hånd«. De mener det godt, når de taler sådan. De vil ligesom undskylde Gud, at han kunne nænne at gøre dette, men nu er han her og vil hjælpe dig.

Dette er menneskeskabte tanker, der blot gør usikkerheden og forvirringen større, ja, skaber utryghed. Og modspørgsmålet melder sig uvægerligt: »Hvorfor kom han så ikke før?«

Hør, hvad Guds eget ord siger:

»Jeg er Herren, der er ingen anden! Jeg danner lys og skaber mørke, jeg frembringer fred og skaber ulykke, jeg, Herren, frembringer alt dette« (Es 45,6-7).

Det er strenge ord.

Det er uforståelige ord.

Men det er min Fars ord, og han ved, hvad han gør, og hvorfor han gør det.

Og her står jeg i min fortvivlelse ved selve kernepunktet, ved det mødested, hvor Gud har sat mig stævne, der hvor han spørger mig:

»Tør du tro mig? Stoler du på mig? – også når du ikke forstår mig – som nu – i din fortvivlelse?«